

POSTANOWIENIE

6 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Paweł Grzegorczyk (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 6 kwietnia 2023 r. w Warszawie,
zażalenia M. J.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu

z 27 października 2022 r., X WSC 11/21,

w sprawie z powództwa M. M.

przeciwko M. J.

o zapłatę,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 października 2022 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu odrzucił skargę pozwanego M. J. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku tego Sądu z dnia 5 marca 2020 r., sygn. X Ga 1212/19.

Sąd Okręgowy wskazał, że pozwany, reprezentowany przez radcę prawnego, dołączył do wnoszonej skargi pełnomocnictwo procesowe, w którym błędnie oznaczono datę wydania objętego skargą wyroku, przez co Sąd Najwyższy zwrócił akta sprawy w celu doprowadzenia do usunięcia tego braku formalnego. W związku z tym, pełnomocnik skarżącego został wezwany do usunięcia braku skargi w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia skargi. Wobec nieusunięcia braku skarga podlegała odrzuceniu (art. 424⁶ § 3 k.p.c.).

Postanowienie Sądu Okręgowego zaskarżył zażaleniem skarżący, zarzucając, że poprzedni pełnomocnik procesowy skarżącego nie otrzymał wezwania do uzupełnienia braków, a ponadto, o ile w pełnomocnictwie istotnie wskazano błędną datę wydania zaskarżonego wyroku, to prawidłową datę wskazano w skardze, a w pełnomocnictwie podano prawidłową sygnaturę akt i oznaczono sąd, który wydał zaskarżone skargą orzeczenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z materiału sprawy wynikało, że do skargi dołączono pełnomocnictwo procesowe obejmujące umocowanie do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu, wydanego w sprawie o sygn. X Ga 1212/19 w dniu 18 października 2018 r. Składana skarga odnosiła się – jak wynikało z jej treści – do wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu, wydanego w sprawie o sygn. X Ga 1212/19 w dniu 5 marca 2020 r., toteż Sąd Okręgowy, po dostrzeżeniu niezgodności dat przez Sąd Najwyższy, zasadnie zwrócił się do pełnomocnika skarżącego - radcy prawnego R. J. - o przedłożenie pełnomocnictwa do sporządzenia skargi i reprezentowania przed Sądem Najwyższym, prawidłowo wskazującego zaskarżone orzeczenie, w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi. Wezwanie to zostało doręczone pełnomocnikowi R. J. po uprzednim awizowaniu w dniu 28 września 2022 r. (k. 44-45) i nie zostało wykonane. Skarżący nie wyjaśnił, z jakich przyczyn dołączony do akt sprawy dokument elektronicznego potwierdzenia odbioru nie miałby stanowić wiarygodnego dowodu na fakt doręczenia wezwania.

Racją jest, że zgodnie z utrwalonym poglądem oświadczenia procesowe stron podlegają interpretacji, co odnosi się również do oświadczenia określającego zakres umocowania wynikającego z pełnomocnictwa procesowego (art. 87 k.p.c.). *In casu* Sąd Okręgowy zwrócił się jednak do pełnomocnika skarżącego o przedstawienie pełnomocnictwa, w którym oznaczone jest skarżone orzeczenie, z czego wynikało, że dotychczasową treść pełnomocnictwa Sąd ten uważał za niewystarczającą do należytego wykazania umocowania. Działanie to dawało jednocześnie możliwość wyjaśnienia intencji skarżącego przy udzielaniu pełnomocnictwa procesowego, usunięcia ewentualnej omyłki i wykazania

umocowania pełnomocnika w sposób niebudzący wątpliwości, co usuwałoby zastrzeżenia podniesione przez Sąd Najwyższy.

W tym stanie rzeczy pozostawienie przez pełnomocnika wezwania Sądu bez reakcji uzasadniało stwierdzenie, że nie doszło do usunięcia braku umocowania, co prowadziło do odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej (art. 424⁶ § 3 k.p.c.). Poza sporem jest przy tym, że niewykazanie umocowania przez pełnomocnika procesowego składającego pismo procesowe, w tym środek zaskarżenia lub środek prawny inicjujący nadzwyczajną kontrolę prawomocnego orzeczenia, należy traktować jako brak formalny pisma, uniemożliwiający nadanie mu prawidłowego biegu (art. 126 § 3 w związku z art. 89 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 2017 r., II CZ 47/17 i powołane tam orzecznictwo).

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.